

D'on ve la violència?

written by Cristina Farran | 23 de gener de 2019

A Barcelona s'ha instal·lat la llei del més fort. Cap institució ha defensat els drets i llibertats durant dècades, i des de l'octubre ja no es pot amagar més que mana el més violent. Tothom ho ha entès. <https://t.co/5RbHymgTp6>

– Jordi Graupera (@JordiGraupera) [January 18, 2019](#)

Segurament no hi ha gaire gent que hagi relacionat aquests últims brots violents amb la violència que es va veure el primer d'octubre del 2017, el dia del referèndum.

Qui sí que ha vist clarament aquesta relació és un cop més el filòsof i cap de la llista per les municipals de Barcelona que ha sortit de les Primàries –celebrades el mes passat–, Jordi Graupera. Això és el que explica en un fil al seu Twitter: “A Barcelona s’ha instal·lat la llei del més fort. Cap institució ha defensat els drets i llibertats durant dècades, i des de l’octubre ja no es pot amagar més que mana el més violent. Tothom ho ha entès.” I no sols al nostre país passa això, fa pocs mesos, ell mateix va advertir que després de l’èxit que havien significat els cops de porra als votants del referèndum, en molts altres països potser estaven pensant que això que les forces de seguretat peguin a la gent, surt “barato”.

“Des dels criminals més petits a màfies organitzades, passant per protestes legítimes i il·legítimes, tothom ha entès que les institucions mai no defensaran la població de la violència arbitrària. Només hi cediran o l’alimentaran segons els seus interessos de control social.” Aquí toca un punt clau, són les institucions les que han de defensar-nos de la violència arbitrària, en els darrers anys ens hem repetit massa vegades que l’estat és qui té el monopoli de la violència, però que això sigui cert no invalida que també és qui ha de protegir la

població de la violència de tercers. Aquest és, si més no, el pretext perquè sigui l'estat l'únic que té armes, preparació i permís per ser violent. Si un estat té armes sols per atacar la població, ja no és el nostre estat, és un enemic.

J. Graupera segueix dient: "per això no és cap frivolitat que el Govern i el Parlament hagin fet servir la violència d'argument central durant un any", això és una acusació clara cap als que, no havent exercit la violència, l'han feta part del seu argument per no fer el que havien de fer.

Podem ampliar encara més el ventall de responsables d'aquest abús: "... que l'alcalde es posés de perfil quan es vulneren drets fonamentals. O que l'oligarquia hagi llogat un policia francès de candidat. O que els partits facin ús de velles glòries o represaliats per evitar encarar-ho."

En resum: les bufetades de l'1-0 han derivat en la violència d'avui. Tots els agents que hi van tenir alguna cosa a veure en les "bufetades" de l'octubre de fa quinze mesos tenen una part de responsabilitat en el que està passant i passarà als carrers d'aquest país.

En cap moment vol donar entendre J. Graupera que la protesta no sigui lícita, no ho és però l'agressió a la competència: "La violència contra la seva competència no es pot acceptar. Protestar contra el govern, ok. Vaga, un dret. I el govern té el deure d'escoltar i fer el que cregui que defensa millor el bé comú. Però agredir la competència en ple conflicte regulador és intolerable".